

Nazwa: Wiadukt kolejowy nad potokiem Dziehcinka

Adres: brak danych

Telefon:

email: brak danych

www: brak danych

Fax: brak danych

Opis: Położona wśród gór Beskidu Śląskiego Wisła od dwustu już lat przyciąga turystów i kuracjuszy. Początkowo nie było łatwo się tutaj dostać. Dopiero w latach 30. XIX wieku rozpoczęto budowę bitej drogi wiodącej ze Skoczowa przez Ustron, Wisłę w stronę Istebnej. Na kolejne usprawnienie komunikacyjne trzeba było czekać prawie sto lat. W okresie międzywojennym władze autonomicznego województwa śląskiego Drugiej Rzeczypospolitej postanowiły zrealizować śmiałą inwestycję – linię kolejową do Wisły, a w zamierzeniach aż do Zwardonia. W tym czasie tory kolejowe sięgały tylko do Ustronia. Linię Goleszów–Ustron uruchomiono w 1888 roku i należała ona wtedy do Kolei Miast Śląskich i Galicyjskich. Budowę linii do Wisły podjęto w latach 20. ubiegłego stulecia. W pierwszym etapie zrealizowano odcinek Ustron – Ustron Polana (o długości 6,76 km), który oddano do użytku w roku 1928. Po kilku miesiącach, 10 lipca 1929 roku odbyła się uroczystość otwarcia fragmentu z Ustronia Polany do Wisły Uzdrowiska (o długości 5,74 km). Dalsza budowa, prowadząca w głąb gór, postawiła przed inżynierami trudne wymagania. Dlatego ponad pięciokilometrowy odcinek do Wisły Głębcy ukończono dopiero w 1933 roku i, niestety, nie został już później przedłużony. Skalę wyzwań, z którymi zetknęli się budowniczowie w Wiśle, doskonale unaoczniają dwa potężne, żelbetowe wiadukty - pierwszy nad Doliną Dziehcinki i drugi w Łabajowie. Wiadukt w Dziehcince ma trzy przęsła, długość 68,60 m i wysokość (od torowiska do drogi) 12,50 m. Zaprojektowali go Stanisław Saski i Tadeusz Mejer, wykonała zaś, w 1932 r., firma Ksawerego Goryanowicza.